

Sygn. akt II KK 96/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Jacek Sobczak (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **D. S.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 czerwca 2014 r.,

kasacji, wniesionej - na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. - przez Prokuratora

Generalnego, na korzyść oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 10 maja 2013 r.,

- I. uchyla zaskarżony w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w pkt III i w tej części przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w O. do ponownego rozpoznania;**
- II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 10 maja 2013 r., D. S. został skazany za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności, której – na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. – wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby lat 5, oddając w tym czasie oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. W pkt III wyroku, *na podstawie art. 72 § 1 k.k. pkt 4, 5 k.k. i art. 7b k.k.* zobowiązano oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej, powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i do opuszczenia lokalu wspólnie zajmowanego z pokrzywdzonymi w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia co do obowiązku z pkt 7b art. 72 k.k. Zwolniono oskarżonego z kosztów sądowych.

Orzeczenie to, jako że nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron, uprawomocniło się w dniu 18 maja 2013 r. (k. 94).

Kasację od tego wyroku wywiódł, na korzyść skazanego, Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego materialnego, tj. art. 72 § 1a k.k., poprzez jego niezastosowanie, co spowodowało nieokreślenie sposobu kontaktu D. S. z pokrzywdzonymi, w sytuacji orzeczenia wobec niego, na podstawie art. 72 § 1 pkt 7b k.k., obowiązku opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi. W konkluzji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja i postawiony w niej zarzut przez Prokuratora Generalnego są zasadne, dlatego podlegają uwzględnieniu w oparciu o przepis art. 535 § 5 k.p.k.

Z akt przedmiotowej sprawy, w tym wyroku Sądu Rejonowego w O. wynika, że oskarżony D. S. został uznany winnym popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Sąd Rejonowy wymierzając mu za ten czyn karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, na podstawie art. 72 § 1 pkt 7b, nałożył obowiązek opuszczenia lokalu wspólnie zajmowanego z pokrzywdzonymi.

Tym samym zaniechał obowiązkowi wynikającemu z § 1a art. 72 k.k. Z treści tego przepisu w sposób jednoznaczny wynika, że: *nakładając na sprawę*

przestępstwa popełnionego z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej obowiązek wymieniony w § 1 pkt 7b sąd określa sposób kontaktu skazanego z pokrzywdzonym.

Jak słusznie zauważył w kasacji prokurator, ustalenie sposobu kontaktowania się oskarżonego z pokrzywdzonymi na podstawie art. 72 § 1a k.k. stanowi uzupełnienie orzeczenia obowiązku opuszczenia lokalu, o którym mowa w art. 72 § 1 pkt 7b k.k. Należy także w tym miejscu podzielić argumentację skarżącego co do tego, że zaniechanie uregulowania w orzeczeniu kwestii kontaktów skazanego z pokrzywdzonymi: żoną i dziećmi z jednej strony może prowadzić do zasadniczego zachwiania funkcjonowania tej rodziny, z drugiej zaś – skoro są elementem środka probacyjnego obowiązującym w okresie próby – stać się ewentualną przyczyną łamania nałożonego przez Sąd obowiązku.

Wreszcie stwierdzić należy, że wadliwość w omawianym zakresie procedowania przez Sąd Rejonowy stanowi rażącą i mającą istotny wpływ na treść zapadłego wyroku obrazę art. 72 § 1a k.k.

Sąd Rejonowy rozważy powyższe uwagi i w oparciu o obowiązujące przepisy prawa karnego materialnego wyda wolne od wad rozstrzygnięcie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.